

רשומות

ספר החוקים

30 ביולי 1965

464

א' באב תשכ"ה

עמוד

240

חוק לשון הרע, תשכ"ה—1965 .

חוק לשון הרע, תשכ"ה-1965 *

פרק א': פרשנות

1. לשון הרע היא דבר שפרטומו עלול —
- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
  - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
  - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
  - (4) לבזות אדם בשל מוצאו או דתו;
- בסעיף זה, "אדם" — יחיד או תאגיד.
2. (א) פרסום, לענין לשון הרע — בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
- (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות —
- (1) אם היתה מיועדת לאדם וזולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר וזולת הנפגע;
  - (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם וזולת הנפגע.
3. אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שגופגע בה משותמעות מן הפרסום או מנסיבות היצוגיות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה.
4. לשון הרע על חבר בני אדם או על ציבור כלשהו שאינם תאגיד, דינה כדין לשון הרע על תאגיד, אלא שאין בה עילה לתובענה אזרחית או לקובלנה.
5. לשון הרע על אדם שפורסמה אחרי מותו, דינה כדין לשון הרע על אדם חי, ורואים כנפגעים את כן-זוגו של המת, ילדו, הורו, אחיו ואחותו.
- פרק ב': אחריות ותרויפות
6. המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר וזולת הנפגע, דינו — מאסר שנה אחת.
7. פרסום לשון הרע לאדם אחד או יותר וזולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים 2 (2) עד 15, 58 עד 61 ו-63 עד 68 לפקודת הגזיקים האזרחיים, 1944.¹
8. עבירה בשל לשון הרע לפי חוק זה תהא בין העבירות שבהן רשאי הנפגע להאשים על ידי הגשת קובלנה לבית המשפט.
9. (א) גוסף לכל עוגש וסעד אחר רישאי בית המשפט, כמשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע, לצוות —
- (1) על איטור הפצה של עותקי הפרסום המכיל את לשון הרע או על התרמתם; צו התרמה לפי פסקה זו כוזוו יפה כלפי כל אדם שברשותו נמצאים עותקים

¹ נתקבל בכנסת ביום כ"א בתמוז תשכ"ה (21 ביולי 1965); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בה"ח 564, תשכ"ה, עמ' 286.
1 ע"ר 1944, תוס' 1 מס' 1380, עמ' 93.

כאלה לשם מכירה, הפצה או החסנה, גם אם אותו אדם לא היה צד למשפט;
ציווה בית המשפט על התרמה, יורה מה ייעשה בעתקים שהותרמו;

(2) על פרסום תיקון או הכחשה של דבר המהווה לשון הרע או על פרסום פסק הדין, כולו או מקצתו; הפרסום ייעשה על חשבון הנאשם או הנתבע, במקום, במידה ובדרך שיקבע בית המשפט.

(ב) אין בהוראות סעיף זה כדי למנוע החזקת עותק של פרסום בטפירות ציבוריות, בארכיונים וכיוצא באלה, זולת אם הטיל בית המשפט, בצו התרמה על פי סעיף קטן (א) (1), הגבלה גם על החזקה כזאת, ואין בהן כדי למנוע החזקת עותק של פרסום על ידי הפרט.

10. הודעה הנאשם או הנתבע שמקצת הדברים שפורסמו יש בהם לשון הרע או שמקצתם אינם אמת, רשאי בית המשפט, בכל שלב משלבי הדיון לפני מתן פסק-הדין, לצוות על פיסום של תיקון או הכחשה לאותם הדברים כאמור בסעיף 9 (א) (2).

11. (א) פורסמה לשון הרע בעתון כמשמעותו בפקודת העתונות² (להלן – עתון) ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע האדם שהביא את דבר לשון הרע לעתון וגרם בונון לפרסומו, עורך העתון והאחראי לפרסום אוהה לשון הרע בעתון, ובאחריות אזרחית יזא גם המוציא לאור של העתון.

(ב) באישום פלילי לפי סעיף זה תהא זאת הגנה טובה לעורך העתון שנקט אמצעים סבירים כדי למנוע פרסום אותה לשון הרע ושלא ידע על פרסומה.

(ג) כחוק זה, "עורך העתון" – לרבות עורך בפועל וכל מי שעמד בראש מערכת העתון.

12. פורסמה לשון הרע בדפוס, למעט בעתון יומי המוצא לאור על פי רשיון בעל תוקף, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע גם מחזיק בית הדפוס, כמשמעותו בפקודת העתונות, שבו הודפס הפרסום, ומי שמוכר את הפרסום או מפיץ אותו בדרך אחרת, ובלבד שמוכר או מפיץ כאמור לא ישא באחריות אלא אם ידע או חייב היה לדעת שהפרסום מכיל לשון הרע.

פרק ג': פרסומים מותרים; הגנות והקלות

13. לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

(1) פרסום המוגן לפי סעיף 28 או שהותר לפי סעיף 29 לחוק-יסוד: הכנסת³, או פרסום המוגן לפי סעיף 1 לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, תשי"א–1951⁴;

(2) פרסום בישיבת הממשלה;

(3) פרסום על ידי הממשלה, או חבר ממשלה בתוקף תפקידו, או פרסום על פי הוראת הממשלה או הוראת חבר ממשלה בתוקף תפקידו;

(4) פרסום על ידי מבקר המדינה בתוקף תפקידו או פרסום כאמור מטעמו;

(5) פרסום על ידי שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין-שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם ולצורך הדיון ובקשר אתו, או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור ולצורך הדיון ובקשר אתו;

² חוקי אי"י, כרך ב' פרק קט"ז, עמ' 1191.

³ ס"ח תשי"ח, עמ' 69.

⁴ ס"ח תשי"א, עמ' 228.

(6) פרסום על ידי חבר ועדת חקירה, כמשמעותה בסעיף 22 לחוק-יסוד: הכנסת או בפקודת ועדות חקירה⁵, שנעשה תוך כדי דיון בפני הועדה ולצורך הדיון ובקשר אתו, או בדיון וחשבון שלה, או פרסום על ידי אדם שענינו משמש נושא לחקירת הועדה, בא כוחו של אדם כזה או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור ולצורך הדיון ובקשר אתו;

(7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

(8) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע בישיבה פומבית של ארגון בין-לאומי שמדינת ישראל חברה בו, של ועידה בין-לאומית שאליה שלחה ממשלת ישראל נציג, של בית דין בין-לאומי, או של מוסד ממוסדותיה הנבחרים של ההסתדרות הציונית העולמית – הסוכנות היהודית לארץ ישראל;

(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור;

(10) העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש;

(11) פרסום נכון והוגן – מלא, חלקי או תמציתי – של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (2), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר כאמור של מה שפורסם בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו.

14. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין לציבור, ובלבד שהפרסום לא חרג מתחום הדרוש לאותו ענין; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

הגנת אמת הפרסום

15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

הגנת תום לב

(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע;

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע כמידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –

(R) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של

דיון כאמור בסעיף 13 (5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(1) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או

כעד בישיבה פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13 (6),

או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע כמידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

5 חוקי אי, כרך א' פרק כ"א, עמ' 152.

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;

(7) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו הנאשם או הנחבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור;

(8) הפרסום היה תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה;

(9) הפרסום היה דין וחשבון נכון והוגן על אסיפה פומבית או על אסיפה או ישיבה של תאגיד שלציבור היתה גישה אליה, והיה בפרסומו ענין ציבורי;

(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן;

(11) הפרסום לא היה אלא מסירת ידיעה לעורך עתון כדי שיבחן שאלת פרסומה בעתון.

16. (א) הוכיח הנאשם או הנחבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 נטל הוכחה ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנחבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא גקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

17. פורסמה לשון הרע בעתון, לא תעמוד הגנת תום לב לעורך העתון, לאחראי לפרסום שיל לשון הרע בעתון או למוציא לאור של העתון, אם נדרש על-ידי הנפגע או אחד הנפגעים לנורסם תיקון או הכחשה מצד הנפגע, ולא פרסם את התיקון או ההכחשה בדומה, ככל האפשר, לפרסום לשון הרע ותוך זמן סביר מקבלת הדרישה; ובלבד שהדרישה היתה חתומה בידי הנפגע, שהתיקון או ההכחשה לא היה בהם משום לשון הרע או תוכן בלתי חוקי אחר, וארכם לא חרג מתחום הסביר בנסיבות.

18. הביא הנאשם או הנחבע ראיה או העיד בעצמו כדי להוכיח אחת ההגנות הביתנות בזוק זה, רשאי התובע להביא ראיות סותרות; אין בהוראה זו כדי לגרוע מסמכות בית-המשפט לפי כל דין להתיר הבאת ראיות על-ידי בעלי הדין.

19. כבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנחבע גם באלה:

(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;

(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;

(3) הוא לא נתכוון לפגוע;

(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים.

20. תיק זה אינו בא להחזיר פרסום האסור על פי דין אחר ואינו בא לגרוע מחסינות הביתנת על-פי דין אחר.

שנירת דינים

פרק ו' : שונות

21. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע רשאי בית המשפט לאסור פרסום ברבים של הליכי בית המשפט — לרבות כתב אישום וכתבי טענות ולמעט פסק-הדין — במידה שראה צורך בכך לשם הגנה על שמו של אדם הנוגע במשפט; העובר על איסור לפי סעיף זה, דינו — מאסר ששה חדשים או קנס 5000 לירות.

סייג לפרסום הליכים

22. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע אין להביא ראיה או לחקור עד בדבר שמו הרע של הנפגע או בדבר אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו הפגומים, אלא במידה שפרטים אלה נוגעים במישרין ללשון הרע המשמשת נושא למשפט, או שבית המשפט התיר הבאת ראיה או חקירת עד כאמור —

ראיות על אפיו וכו' של הנפגע

(1) במשפט פלילי, אחרי הרשעת הנאשם — להמתקת דינו;

(2) במשפט אזרחי, אחרי ההחלטה שהנתבע חייב בפיצויים — להפחתת הפיצויים;

(3) במידה שהנפגע מצדו העיד או הביא ראיה או חקר עד בדבר שמו, אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו הטובים;

(4) אם שוכנע בית המשפט שהדבר דרוש לגילוי האמת ולעשיית משפט צדק.

23. הוגש עותק של עתון או של דבר-דפוס אחר המופץ ברבים שבו נדפסה לשון הרע, ישמש הדבר ראיה לכאורה שאכן נעשה הפרסום באותו עתון או דבר-דפוס.

הוכחה פרסום ברבים

24. במשפט אזרחי בשל לשון הרע שנדון לאחר שמשפט פלילי נגד אותו אדם בשל אותה לשון הרע נסתיים, רשאי בית המשפט להסתמך על הממצאים העובדתיים, כולם או מקצתם, שנקבעו במשפט הפלילי על-פי הראיות שנגבנו בו, בלי לחזור על גבייתן.

דין שני משפטים

25. (א) אדם שנפגע על-ידי לשון הרע ותוך ששה חדשים לאחר פרסומה מת בלי להגיש תובענה או קובלנה בשל אותה לשון הרע, רשאים בן-זוגו, ילדו או הורהו, ואם לא השאיר בן-זוגו, ילדים או הורים — אחיו או אחותו, להגיש, תוך ששה חדשים לאחר מותו, תובענה או קובלנה בשל אותה לשון הרע.

מות הנפגע

(ב) אדם שהגיש תובענה או קובלנה בשל לשון הרע ומת לפני סיומה, רשאים בן-זוגו, ילדו או הורהו, ואם לא השאיר בן-זוגו, ילדים או הורים — אחיו או אחותו, להודיע לבית המשפט, תוך ששה חדשים לאחר מותו, על רצונו להמשיך בתובענה או בקובלנה, ומשהודיעו כאמור, יבואו הם במקום התובע או הקובל.

26. (א) בפקודת העתונות, כרישה לסעיף 23 (1), יימחקו המלים "או דיכה אחרת".
(ב) בפקודת הבזיקין האזרחיים, 1944, בסעיף 66 (2), במקום "מוכיר הממשלה" יבוא "שר האוצר".

תיקון חוקים

ביטולים

27. בטלים -

- (1) בפקודת החוק הפלילי, 1936 - הסעיפים 201 עד 203, 205 עד 209;
(2) בפקודת הנזיקין האזרחיים, 1944 - הסעיפים 16 עד 22.

דב יוסף
שר המשפטים

לוי אשכול
ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
נשיא המדינה

